

„Lasați copiii și nu-i opriți să vină la Mine” (Matei 19, 14)

TINERETUL ORTODOX AZI

Supliment al Revistei Gând și Slovă Ortodoxe
pentru tineri, copii ... și părinții lor

... *de vedere*

Copiii între frică și ispită

In acest articol sunt mai multe sfaturi și avertismente adresate părinților care vor să-și educe copii sănătoși din punct de vedere spiritual. Numai o personalitate sănătoasă moral se poate împotrivi agresiunii societății contemporane: „*Fumează, nu sunt tari!*”, „*Bea, este scump!*”... „*Omoară, sunt străini, nu sunt ai noștri!*”.

pag. 3

Teleeducații

In 2007 copiii cu vârsta mai mică de 14 ani au săvârșit 60 de mii de infracțiuni. O astfel de creștere a infracționalității a fost legată de mulți cercetători de transmisiunile televizate care conțin modele de comportament agresiv, criminal și antisocial.

pag. 5

Cu Părintele Nicolae Tănase despre copii, biserica și nevoi

- fragment de interviu -

pag. 6

Cuprins

Preot Gheorghe Calciu

CUVINTE VII / pag. 4

RĂSPUNS LA O SCRISOARE DE SUFLET

poezie de P. Rădoi / pag. 8

Jucăria și funcțiile acesteia / pag. 10

CREAȚIONISM *versus* EVOLUȚIONISM

S-a umanizat maimuța?

Cornel Dragoș / pag. 11

FILE DE ISTORIE... ALTERNATIVĂ

Lovitura Monstruoasei Coaliții (3)

sau România între Unirea principatelor și debarcarea lui Cuza / pag. 12

Darurile lui Dumnezeu / pag. 15

Îți place Suplimentul *Tineretul Ortodox azi* ?

NU ?

Atunci hai să-l scriem împreună !

Trimite propunerile tale la e-mail: tdaronet@yahoo.com

și vom face un supliment așa cum îți place ție !

Doamne Ajută !

Copiii între frică și ispită

De aceea, având în față dilema educațională: „să-l cresc cinstit sau bogat și de succes?”, mulți părinți, sătui de macabrul televiziunilor și de foamea spirituală, caută pentru copilul lor o soartă mai bună, o cale dreaptă și o orientare corectă.

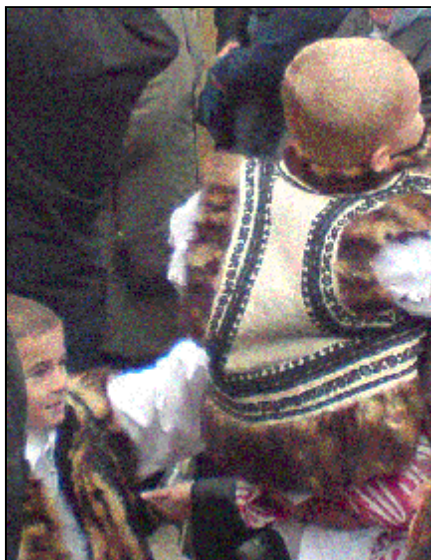
În vacuumul spiritual, umplut de permisivitatea absolută și uneori chiar de îndrăcire, te poți sprijini doar pe o spiritualitate autentică și pe setea de Lumină. Nu trebuie să permitem ca fiul sau fiica noastră să crească singur, ca o buruiană pe marginea drumului, fără să înțeleagă unde este Dumnezeu și unde este întunericul, unde este binele și unde este răul. Altfel, el/ea va crește devenind *buruiană* pentru bătrânețile părinților. De aceea, întâi de toate, să ne concentrăm în misiunea noastră de a nu permite păcatului să intre în copiii noștri și, ferindu-i de spini și pălămidă, să construim în prunci acele caracteristici care sunt plăcute lui Dumnezeu și care vor aduce folos societății.

Păcatul nu necesită eforturi, de aceea sufletul slab se și dedă influențelor negative. Există multe variante ale dezvoltării înclinațiilor păcătoase, dar se poate urmări dinamica lor. Chiar și la un prunc se poate urmări, spre exemplu, înclinația spre iubirea de avuție. Astfel de copii au plăcerea de a deține, întâi de toate, jucăriile și să nu le împartă cu ceilalți copii, cu frățiorul sau surioara. Pe măsură ce cresc, această înclinație poate deveni la ei iubire de arginți.

Adolescenții, mai ales cei din timpurile noastre *comerciale*, solicită de la părinți bani, cadouri scumpe și mulți chiar se supără dacă dorințele nu le sunt satisfăcute. În urma iubirii de arginți vine și slava deșartă. Această patimă păcătoasă are o mulțime de nuanțe și transformări; se descoperă în asociere cu hainele la modă, bijuteriile, cosmeticele. Dorința de a plăcea celor din jur este, în cazul acestei patimi, supradimensionată.

Se pot determina, în același fel, și alte aspecte al slavei deșarte: lăudăroșenia, iubirea de sine, mândria. În urma acestor patimi apare și lăcomia, adică îmbuibarea, de la care provine orice fel de necurăție trupească.

Tratarea patimilor necesită însă autocunoaștere, pocăință sinceră și harul lui Dumnezeu. Copiii mici trebuie îmbisericiți, învățați cu rugăciunea și deasa împărtășanie. Părinții trebuie să țină minte că evlavia lor și sănătatea spirituală a copiilor se află într-o foarte strânsă legătură.

Preot Gheorghe Calciu

CUVINTE VII

Cuvânt la Sfântul Arhidiacon Ștefan Întâiul Mucenic, despre responsabilitatea denunțului

Sfânta Scriptură spune așa: „Și îl băteau cu pietre pe Ștefan, care se ruga și zicea: Doamne Îsuse, primește duhul meu! Și îngenuchind, a strigat cu glas mare: Doamne nu le socoti lor păcatul aceasta! Și zicând acestea a murit” (Fapte 7, 59-60).

După legea iudaică, dacă cineva era acuzat, martorii acuzării trebuiau să fie și executorii, dacă era vorba de o condamnare la moarte. Adică nu era un călău plătit și care nu avea nici un fel de conștiință. În cazul lui Ștefan martorii care l-au acuzat și care, probabil, se întemeiau pe credința lor iudaică, au trebuit să-și dezbrace hainele lor, să le pună la picioarele unui tânăr iudeu foarte zelos, dar care fiind minor nu putea să participe la execuție. Acest tânăr se numea Saul, care va deveni Sfântul Apostol Pavel de mai târziu, prin convertire. Era un dușman al creștinilor. Și pentru că nu putea să participe la ucidere, a fost fericit să poată păzi măcar hainele celor care-l ucideau pe Ștefan.

Mă gândeam la aceasta, făcând comparație cu ceea ce se petrece în zilele noastre. Dacă în zilele noastre, în timpurile de persecuție, și acum sub comunism și în alte dați, când creștinii au fost denunțați autorităților care i-au condamnat și i-au trimis la închisoare, mă gândeam că cei care i-au denunțat n-au fost chiar ei executanți. Dacă s-ar fi păstrat această lege iudaică - „Cei ce ați mărturisit împotriva lui, omorâți-l!” - eu cred că foarte mulți ar fi ezitat și ar fi evitat să mai denunțe. Dar pentru că denunțul avea un caracter anonim, cel care denunța părea că n-are nici o responsabilitate. Și astfel, fiind-

că nimeni nu știa, aceste denunțuri și ticăloșii omenești s-au înmulțit. Cred că din acest punct de vedere legea iudaică era foarte bună: tu l-ai denunțat, tu omoară-l! Și mulți ar fi dat înapoi. Să luăm aminte!

Să mergem pe urmele pașilor Lui

N-am urmărit să fac niște predici teologice. Am vrut să intru în inima voastră. Și nu eu, ci să deschid inima voastră, și urechile, și mintea pentru învățătura lui Hristos. Nu atât predica Lui, cât faptele lui Hristos. Ce a făcut, cum a trăit și cum a murit pentru ceea ce a spus... N-am văzut nici un predicator musulman sau mai știu eu cum, care să moară cum a murit Hristos. La musulmani, pentru Mahomed marea lui bucurie a fost că a fost în stare să sară douăzeci-treizeci de metri... Iar Buda, un alt mare predicator, a spus și lucruri bune, adică predica trăirea în asceză, să te supui legilor lui Dumnezeu, să reflectezi și a murit intoxicat cu carne de porc, deși el nu mânca porc... Aceștia sunt marii predicatori!

Singurul Predicator Care și-a dat viața pentru învățătura Lui a fost Iisus. Și-a dat-o nu așa, că l-au tăiat capul, sau l-au împușcat, sau a venit cineva cu o bombă, ci și-a dat-o într-un chin înspăimântător. Prin chinul pe care l-a suferit, prin Crucea Lui, prin suferința Maicii Sale, văzând pe Fiul său ajuns la cea mai de jos treaptă, a tâlharilor, prin Sângele Lui a întemeiat Biserica, în mod spiritual întâi, iar apoi în mod vizibil și istoric a înființat-o la Cincizecime, la Pogorârea Sfântului Duh. Toate într-o umilniță și o dragoste și o iertare desăvârșită...

Eu nu zic să fim ca El, căci cine poate fi ca El, ca Mântuitorul? Dar măcar, cât de cât, să mergem pe urmele pașilor Lui.

Teleeducații

Acest lucru nu este de mirare. Mass-media este dotată tehnologic pentru conducerea societății. Aceasta acționează asupra sentimentelor oamenilor, formează valori, gusturi și gândiri. În manualele de psihologie a mass-media sunt enumerate metodele principale de acționare asupra omului: **metode de comportament, fiziologice, schimbarea cadrelor**. În practică aceste metode se realizează perfect.

Ecranul formează astăzi personalitatea, pentru care sunt caracteristice agresivitatea și insensibilitatea emoțională. Televiziunea încurajează consumismul excesiv și comportamentul sexual denaturat. Oricât de paradoxal ar părea, toate acestea se demonstrează **chiar și în desenele animate pentru copii**, mai ales cele produse în Occident.

Știința a colectat un întreg sistem de dovezi și fapte care vorbesc despre fenomenul **învățării sociale**. În anii '70 psihologul canadian A. Banduar a cercetat condițiile în care se desfășoară această învățare. „*Un singur model televizat se poate constitui în exemplu de urmat pentru milioane de oameni*”, scria el în cartea sa, bazându-se pe cercetări de durată. Iată una dintre acestea. Două grupuri de copii cu vârsta cuprinsă între patru și șase ani au fost introduse în camere de joacă, fără adulți, dar cu supraveghere video. Unul din grupuri a văzut un film agresiv. După compararea înregistrărilor, în cadrul grupului care văzuse filmul au fost enumerate de opt ori mai multe acțiuni agresive. Iar copiii repetau replicile văzute, cu puțin timp în urmă, pe micul ecran.

Sunt cunoscute multe cazuri, când copiii comit infracțiuni, imitând întru totul hainele și comportamentul eroilor de la televizor sau cinema. În 1993, un copil de cinci ani a dat foc patului cu o brichetă, după ce urmărise unul din episoadele desenului „*Beavis și Butthead*”. Acolo, protagoniștii - adoles-

cenți, huligani -, declară ca „*focul este cool*”! În 2004, niște tineri părinți din Moscova au observat că fiul lor de șapte ani co-

piază întru totul protagoniștii serialului „*The Simpsons*”. Tatăl nici nu-și dădea seama că în desenul care se difuzează în miezul zilei poate fi ceva atât de dăunător. Revoltat, acesta a dat în judecată canalul de televiziune REN - tv. Toate concluziile experților au fost de partea tatălui și canalul de televiziune nu a mai difuzat serialul.

În familiile contemporane copiii se uită des și mult la televizor. Televizorul devine aproape unicul interlocutor și educator al copilului. Interesul copilului pentru **cutia vorbitoare** este explicabil. Strălucirea ecranului, pe care omul o percepe inconștient, are un ritm definit. Acesta acționează hipnotic asupra psihicului. **Drept rezultat, micul omuleț intră în transă și percepe fără critică tot ceea ce curge din ecran**. Producția cinematografică, adesea **sângeroasă**, în loc să-l învețe să vorbească, îl învață să răgă sau să se exprime prin interjecții. Aceasta duce la încetinirea ritmului de dezvoltare psihică a tânărului spectator.

Drept rezultat, copiii nu pot asimila informația auzită. Ei percep doar informația vizuală, iar cuvintele trec pe lângă urechi. **De aceea, în școală, acești „teleeducați” aproape că nu percep ce spune profesorul și învață cu greu materia**. Dificultăți apar la astfel de copii și în comunicarea lor cu cei de aceeași vârstă.

Cu Părintele Nicolae Tănase despre copii, biserica și nevoi

- fragment de interviu -

Părinte Nicolae Tănase suntem în seara sărbătoririi Sfântului Nicolae, și așa vrea să încep prin a vă întreba ce le dați la copii de această sărbătoare?

Le dăm multe. Prima dată le dăm Sfânta Împărtășanie.

Asta este foarte importantă că românii în general se gândesc la ziua aceasta doar prin prisma cadourilor.

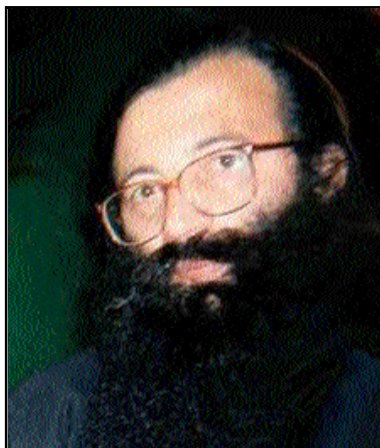
Cel mai mare cadou pe care ni l-a făcut Dumnezeu este Întruparea Fiului Său în Sfânta Fecioară Maria, și atunci și noi urmăm pe Dumnezeu și facem același lucru, facem cel mai mare cadou copiilor, adică îi primim la Sfânta Împărtășanie.

Părinte da' pot să vă întreb: „ce v-a apucat”? Majoritatea preoților ajung în parohie, își văd de rugăciuni, de slujbe, e liniște cât de cât într-o astfel de slujire.

Aceasta este menirea preotului: să facă rugăciuni, slujbe, să păstorească credincioșii. Ceea ce am făcut eu a fost numai [ca răspuns la] un aspect alarmant din 1990, când se omorau copiii pe capete. Împreună cu Ioan Alexandru și alții am salvat ceva copii de la avort. Mamele acelea, după un an de zile ni i-au dat nouă, și am început. Am început ceva de unde e greu să mai ieșim și ne și place.

Cum a fost începutul? Mă gândesc că acela este cel mai greu.

Începutul a fost negândit. Adică am luat copiii și i-am plasat la oameni în sat. Pur și simplu. Nu aveam ce face cu 13 copii de-o dată; într-o singură zi au venit. Și apoi au venit și alții, au venit și copii ai străzii. Nu toți oamenii din sat au primit copii. Apoi i-am pus în curtea bisericii, apoi ne-am chinuit în felurite feluri, apoi am făcut o tabără pentru copii, apoi am cumpărat case țărănești vechi și le-am

reparat, apoi am făcut case noi. Un început negândit și neplanificat.

Părinte, și primii copilași atunci când au ajuns în familiile din sat, cum de au fost primiți?

Poate a fost un moment psihologic. Pur și simplu am umblat cu mașina prin sat, mașină încălzită... cu 13 copii. În două zile și două nopți i-am plasat.

Dar aveți o legătură cu credincioșii destul de strânsă, erați de ceva vreme paroh, nu?

Acuma am împlinit 30 de ani de când sunt paroh acolo, și atunci am împlinit 10 ani. Și Ceaușescu, strângând cureaua foarte tare, n-am avut altceva să fac decât pastorație. Și ne-am lipit de credincioși, eu ca preot, ei de mine. Am făcut o biserică noaptea...

De ce noaptea?

Păi era mai ușor noaptea. Am făcut-o împreună cu oamenii satului, și atât. Și a fost bine. Adică s-a făcut această *sudura*, și când am apelat la oameni, oamenii au reacționat

ca atare.

Vă era interzis să se construiască biserici pe vremea lui Ceaușescu, nu?

Nu numai mie. În general nu se construiau biserici, se dărâmau. Foarte puține biserici s-au construit. Dar nu e așa important, pentru că crima mare a fost distrugerea bisericilor spirituale, nu lipsa bisericilor de zid. Dar satul nu avea biserică, se dărâmasă la cutremur, chiar o nivelaseră, și atunci a trebuit să facem. A fost și atunci interesant și frumos. Inclusiv cu copiii am făcut biserica.

Adică au lucrat și ei, au pus umărul la construirea bisericii...

Ziua, pentru ca ei nu erau *amendabili*, adică nu puteau primi amenzi, copiii, erau mici. Noaptea, cu oamenii în vârstă.

Și în felul acesta securitatea, miliția, nu v-au putut opri, dar totuși mă gândesc că v-au tracasat.

Evitau scandalul. Pe vremea aceea se planifica, și a avut loc o Conferință la Madrid. Ceaușescu trebuia să prezinte libertățile religioase din România, și atunci lucrurile s-au înmuiat. Cu amenzi, dar s-au înmuiat.

Și când a fost gata propriu-zis biserica?

Într-un an. Am început în '80 și a fost gata în '81, dar în sensul de ridicat, apoi am mai adăugat câte cava. Nici acum nu e gata de-a binelea.

A fost într-un fel un miracol.

Pentru vremea aceea, da.

Și ați continuat apoi cu acești

copii.

Am continuat, pentru că așa s-a ivit. Adică am făcut biserică pentru că n-a fost, și m-am ocupat de copii pentru că a fost nevoie. Dacă mâine n-o să mai fie nevoie, ne vom ocupa de altceva, de ce o sa fie nevoie. [...]

Sursa:

<http://www.razboinrucuvant.ro/2010/12/07/parintele-nicolae-tanase-ne-nasterea-duce-la-razboi-si-la-disparitia-neamului...>

APROPIEREA DE IISUS

Nu prin legi, nici prin vorbe sau prin cărți de schimbă lumea, ci prin oameni, punând înaintea ca îndreptar de viață pe cei cu talent moral.

*

Virtutea e un talent, adică un dar din naștere. Când nu-l dă nașterea omul se poate ajuta cu bunele deprinderi câștigate printr-o muncă cu spor.

*

Talentul nu e obligatoriu, dar munca este obligatorie. Creștinismul nu înseamnă pasivitate, ci încordare. Cel care a adus talentul fără câștig a fost osândit de Iisus.

*

Așadar ne putem apropia de Iisus prin Biserica Noastră, dar cu Altă Creștere, adică cu altă alegere și altă pregătire a educatorilor tineretului.

(Simion Mehedinți,
Apropierea de Iisus,
Ed. Rotonda, 2009)

RĂSPUNS LA O SCRISOARE DE SUFLET

„Și dacă dragoste nu e, nimic nu e”

**Scrisoarea voastră, fără de petale,
Mi-a parfumat tristețea-n chip duios!
De-aceea iar mă adresez Măriei Tale
Copilule, curat la suflet, gingaș și frumos!**

**Ce-a pus în mine Domnul, bun, vouă v-am dat,
Slujindu-vă cu drag și cu respect!
Din voi și eu lumină am luat
Și-am re trăit copilăria în direct!**

**În fiecare-am căutat, mereu, în gând,
Ceva anume... nu știu ce, dar am găsit!
Și fiecare-ați fost, fără să știți, pe rând
Copilul meu, pe care l-am dorit!**

**Prin voi am existat și mai exist,
Copii ca voi mereu am îndrăgit;
Zadarnic îmi explic și tot insist:
Nu pot să cred că totul s-a sfârșit!**

**Dar timpul meu școlar a expirat –
Așa zic unii, dar nu știu de-i bine!
Cu voi, copii, în suflet am plecat
Și nu vă uit! Și vă iubesc! Sunteți cu mine!**

**Nu de catedră-mi este dor, deloc!
(E-o vreme când la vatră toți te lasă!)
Dar aş mai vrea de-a şcoala să mă joc
Să-mi puneți iarăşi măr şi flori pe masă!**

**De spuneți astăzi cum că mă iubiți
Să țineți minte și când voi pleca sub zare:
La ceas de taină să mă pomeniți
Și să aprindeți pentru mine-o lumânare!**

**Așa doar îmi veți răsplăti mereu
Pentru c-am conjugat verbul „A ȘTI”!
Vă-ndemn: rămâneți și trăiți în Dumnezeu
Și-așa, cândva, poate ne-om re-ntâlni!**

PROFA VOASTRĂ DE ROMÂNĂ

**P
O
E
Z
i
i**

Jucăria și funcțiile acesteia

Jucăria influențează foarte serios psihicul copilului și dezvoltarea personalității acestuia. Pentru el jucăria este ceva viu și adevărat. Fiind pasionat de jucărie, copilul se identifică adesea cu aceasta, cu trăsăturile și cu esența ascunsă a ei. Este periculos dacă acest lucru se produce în jocul cu un erou negativ. Pericolul constă în faptul că tot ceea ce este pierdut, la joc, de către copii, se regăsește reflectat în viața reală. Astfel, dacă cel mic se comporta uman, milostiv și cu grijă în joacă, înseamnă ca are în minte un model a ceea ce trebuie să facă. Și, dimpotrivă, dacă cel mic este agresiv, grosolan și dur, atunci un astfel de comportament va fi transpus, cu siguranță, și în realitate.

Jucăria programează comportamentul copilului. De aceea este foarte important să înțelegem felul în care aceasta acționează, ce fel de program are. În lume există bine și rău, ideal și antiideal, iar jucăria poate fi și o anti-jucărie. Jucăriile-monștri, atât de iubite de multii copii, dețin o putere distructivă. Acestea pot provoca la copii disfuncții psihice. Specialiștii consideră că jucăria este purtător de informații pentru copii, la fel ca ziarul sau Internetul pentru un adult.

Magazinele sunt pline de țestoase Ninja, roboți transformeri și Batmani. Acești eroi provoacă la copii fantezii agresive, care sunt transpuse în realitate vizavi de cei mai slabi: animale sau copii.

S-ar părea că jocurile de masă nu au nimic negativ. Vechile cuburi cu imagini din povești, mozaicurile sau constructoarele pentru copii, care și-au demonstrat, de-a lungul vremii, utilitatea, dezvoltând intelectul, învățând copiii să rabde și să se miște, toate acestea nu mai sunt la fel. Uitați-vă doar la denumirile lor: „Pirații”, „Stăpânul Universului”, „Cuceritorul”. Spre ce anume îi îndreaptă aceste jocuri pe copii? Spre manifes-

tarea mândriei și a slavei deșarte. Poveștile sunt înlocuite de lumea Fantasy, cu eroi extraterestri și monștri. Acum sunt foarte populare jocurile de-a afacerile, de-a banii și băncile. Ce îi învață acestea

pe copii? Din păcate, le întărește dorința de înavuțire, minciună și manipulare. Și încă un exemplu: Jocul „Concurs de frumusețe” - instrucții pentru fetite cum să se pregătească pentru un astfel de concurs. Jocul învață cum trebuie să-ți arăți corpul și cum să lupți împotriva concurențelor. Iar mamele și tații cumpără aceste jocuri, după cum spun vânzătorii, cu mare ardoare.

Copiii lor le place constructorul de tip „Lego”. Într-adevăr, acesta e o jucărie viu colorată și ecologică. Cu ajutorul ei poți construi diferite peisaje sau scene. Dar ce fel de scene? „Catastrofe mondiale”, „Extraterestri”, „Fantome”, „Războinici galactici” - aceasta este tematica lor principală.

Există jucării bune și inteligente. Părinții trebuie să le aleagă cu grijă. Pentru copiii mari acum se pot cumpăra diferiți constructori de corăbii, avioane sau bărci. Pentru fetițe se pot cumpăra seturi de cusut rochițe la păpuși, iar pentru băieți instrumente de țeslar sau strungar. Acestea învață copiii să fie independenți, muncitori și grijulii față de cei din jur.

CREATIONISM versus EVOLUTIONISM

S-a umanizat maimuța?

De-a lungul timpului, problema originii omului a generat discuții aprinse între evoluționiști și creaționiști. Conform corifeilor darwiniști, „homo sapiens” ar fi provenit dintr-o specie de maimuță printr-un proces de evoluție lentă, de câteva milioane de ani, trecând prin mai multe „verigi intermediare”, susținute de câteva „dovezi” paleontologice. La o analiză mai atentă s-a constatat că fosilele considerate „verigi lipsă” între maimuță și om erau ori false (încă în paleontologie persistă falsuri), ori greșit interpretate (cazul omului din Neanderthal, considerat inițial om-maimuță, dovedit a fi de fapt tot un „homo-sapiens”). Deși mulți evoluționiști au acceptat la ora actuală că nu dispunem de fosile autentice ale „oamenilor-maimuță”, dar speră să fie descoperite în viitor, vom arăta că avem motive întemeiate să nu le împărtășim speranța: cercetarea comparativă a numărului de cromozomi la om și maimuță contrazice teoria evoluționistă cu privire la originea ființei umane.

Din clasele liceale am reținut că la mamifere, animalele cu reproducere sexuată, numărul cromozomilor este par. Determinările arată că toate speciile de maimuțe au 48 de cromozomi, în timp ce omul are numai 46. Din cauza acestei discontinuități nu putea avea loc o evoluție continuă de la maimuță la om, deoarece nu poate exista nici o specie de mamifer cu 46,5 cromozomi (sau alt număr neîntreg) și nici măcar cu 47 de cromozomi. Există și autori, apărători ai ideilor evoluționiste, care susțin că transformarea maimuță-om s-ar fi realizat brusc, prin contopirea unor cromozomi ai maimuței. Lipsiți de cunoștințe solide referitoare la mutațiile genetice, ei „uită” că la mamifere nu este posibilă apariția unui individ viabil și fertil, care să prezinte o muta-

ție atât de radicală. Alți susținători ai umanizării maimuței afirmă transformarea lentă (în milioane de ani) a mamiferului în om, concomitent cu transformarea cromozomilor în bruscă. Să mai risipim cerneala pentru a comenta o asemenea atitudine „științifică”?

Să presupunem totuși că, printr-o minune, o maimuță cu 48 de cromozomi ar fi dat naștere unui om cu 46 de cromozomi sau măcar unui semi-om cu 47 de cromozomi. Se ridică întrebarea: cu cine ar fi putut acesta să dea naștere la urmași? În nici un caz cu o maimuță: număr diferit de cromozomi i-ar face incompatibili. Ar fi fost, așadar, necesară o nouă intervenție miraculoasă. În același timp și loc trebuia să apară un alt individ de sex opus, prezentând aceeași mutație. Suntem nevoiți să împingem șirul minunilor cam departe! Și, întrucât evoluționiștii susțin că toate speciile de viețuitoare ar fi evoluat unele din altele, în marea diversitate a lumii vii ar trebui ca astfel de „miracole” să fie destul de frecvente. În ciuda timpului îndelungat de observații sistematice în domeniu, până acum nici un caz de acest gen nu s-a descoperit... Să mai căutăm ipoteticele „verigi intermediare”? Ar fi mai înțelept să renunțăm la erorile evoluționiste.

Cornel Dragoș

(<http://www.creationism.info.ro>)

FILE DE ISTORIE... ALTERNATIVĂ¹

Lovitura Monstruoasei Coaliții (3)

sau România între Unirea principatelor și debarcarea lui Cuza²

Debarcarea lui

Alexandru Ioan Cuza

Au fost atrași în complot coloneii N. Haralambie, care după reușita complotului a făcut parte din locotenența domnească, D. Crețulescu, frate cu primul-ministru în funcție, Gheorghiu și alții. De asemenea de asemenea a fost obținută adeziunea maiorului Dimitrie Lecca, acesta fiind comandantul batalionului de vânători care asigura garda palatului și pe care cu câteva zile înainte de complot Cuza îl numise ministru de război în locul francmasonului Ion Florescu. Câinele a mișcat mâna celui ce-l hrănea.

Treptat au fost atrași în complot și alți ofițeri din partea palatului: C. Pilat, Alexandru Lipoianu, Anton Berindei, Anton Costescu, Mălinescu Homdoca, Al. Candiano-Popescu și alții.

La sfârșitul anului 1865 și începutul anului 1866 acțiunile francmasonice ale complotiștilor s-au intensificat. În ianuarie 1866 a fost răspândită o publicație dușmănoasă, intitulată „Clopotul”, care la început a fost sub redacția lui Eugen Carada și apoi a lui D.A. Sturza. Aceasta îndemna la asasinat, revoltă, nesupunere și rezistență față de autorități. Negustorii erau amenințați cu jaful și omorul și erau îndemnați să-și închidă magazinele, întrucât la 24 ianuarie va fi revoluție.

La 24 ianuarie nu au fost evenimente deosebite, însă la 11 februarie a avut loc lovitura de palat. Pentru a înlătura orice suspiciune complotiștii au organizat în noaptea înlăturării lui Cuza o recepție la casa lui C.A. Rosetti, la care au fost invitat și prefectul poliției capitalei, Al. V. Beldiman. Mentorii complotului au mizat pe o parte din ofițerii corupți. Cu toate măsurile luate complotiștii au organizat deplasarea, în secret după miezul nopții, spre pala-

tul domnesc a unor subunități din Regimentul 7 de linie, precum și două baterii de artilerie. La palat garda comandată de Dumitru Lecca aștepta. Aceasta a facilitat intrarea în palat a grupului de ofițeri și civili înarmați, însărcinat să acționeze asupra domnitorului pentru a-l determina să abdice. Pătrunzând în dormitorul lui Cuza, grupul de ofițeri complotiști, francmasonii Constantin Pilat, Anton Costescu și Anton Berindei, sub amenințarea revolverelor, l-au silit să semneze pe spatele unuia dintre ei decretul de abdicare, dinainte pregătit.

După semnarea decretului de abdicare, care s-a petrecut pe la 5 dimineața, îmbrăcat în haine civile, Alexandru Ioan Cuza a fost scos din palat, urcat într-o trăsură cu coșul ridicat și transportat la casa unui om de încredere a lui C.A. Rosetti, din Piața Sf. Gheorghe, C. Cocălan. Pentru a șterge orice urmă prima grijă a complotiștilor, bine instruiți de masonerie, a fost să sechestreze arhiva. Cei care îl detronaseră pe domnitor, respectiv *Monstruoșii Coaliției*, nu aveau nici un interes ca istoricii și poporul să afle viața și uriașele înfăptuiri ale lui Alexandru Ioan Cuza. Poporul putea trage concluzia că a fost o crimă și ar fi fost un bumerang atât pentru francmasonerie, cât și pentru servitorii acesteia. [...]

La plecarea de la Palatul Regal, Cuza a declarat: „să dea Dumnezeu să-i meargă țării mai bine fără mine decât cu mine”, și a încheiat cu cuvintele „Trăiască România”. După abdicarea forțată, marele patriot, sub sceptrul căruia s-a înfăptuit prima unire și cele mai democratice reforme a fost obligat să părăsească țara pe care a iubit-o cu toată ființa sa.

Într-o scrisoare adresată lui Carol I, Al. Ioan Cuza scria: „Fără a mă lăsa oprit de incurcăturile dinăuntru și din afară am împlinit

punct cu punct programul pe care-l traseam: unirea Moldovei cu Muntenia, crearea unei oștiri naționale, trei milioane de clăcași făcuți proprietari și înzestrați cu toate drepturile politice, înapoierea către țară a unei cincimi din pământul ei, uzurpat de un cler străin (grecesc - n.a.), promulgarea unui cod întemeietor de egalitate, instrucția civilă, construirea unei biserici naționale, instrucție publică făcută gratuit și obligatoriu, concesia unor mari lucrări publice: drumuri, poduri, căi ferate, în sfârșit autonomia țării" (A.D. Xenopol, *Domnia lui Cuza Vodă*, Iași, 1903).

Cu aceste reforme Alexandru Ioan Cuza a pus bazele statului modern român. [...]

Considerații finale

Pentru a-și justifica odioasa ispravă, Monstruoasa Coaliție l-a acuzat pe Alexandru Ioan Cuza de *trădare a intereselor țării față o putere străină*. Niciodată nu s-a precizat care interese și care putere străină, dar adevărul era exact pe dos. Al. I. Cuza, prin tot ce a făcut, a „trădat” interesele străine pentru interesele țării.

În *Opere XIII*, pag. 64, Mihai Eminescu nu i-a iertat pe ofițerii sperjuri din 11 februarie 1866, detestându-i mai mult decât chiar pe C.A. Rosetti: „*Fără a prejudeca ceea ce Cliv va înscrie pentru de-a pururi în tablele ei de bronz și fără a ne face cătuși de puțin apologeții lui 2 mai, lasigurăm pe dl. Boerescu din intuiție și convingere, că e incapabil, ar fi fost un venetic ca C.A. Rosetti, un bizantin ca Brătianu și toată seria de stârpițuri etnice și intelectuale ce formează partidul lor, să rezolve măcar una din cestiunile pe care le-a rezolvat Vodă Cuza. Le-a rezolvat, e drept, ca Alexandru nodul gordian, dar a curățit atmosfera de toate sofismele de temporizare și n-a cumpărat nici o reformă dinăuntru cu concesiuni din afară. Trebuia un spirit franc și un mare grad capabil de adevăr, ceea ce roșii nu sunt și nici pot fi, trebuia un soldat dedezgroșit, o inimă curajoasă care*

să intre în colivia inteligențelor feline și nebărbate care se ridicau pe-atunci și care azi guvernează România.

Dacă actul de la 2 mai a fost o crimă, ea a fost francă și pe față, făcută cu brațele încrucișate³. Actul de la 11 februarie însă, participarea gardei palatului la răsturnarea Domnului e o infamie și o lașitate. Vor trece veacuri și nu va exista român căruia să nu-i crape obrazul de căte ori va răsfoi istoria neamului său la pagina lui 11 februarie și stigmatizarea celei mai negre felonii va răsări pururea în memoria generațiilor, precum în orice an răsare iarba lângă mormântul vândutului Domn”.

În unele cărți francmasonice se afirmă că Alexandru Ioan Cuza ar fi fost francmason, Daniel Beresniak „onorându-l” chiar cu funcția de Venerabil al Lojii Steaua Dunării. Faptele sale nu confirmă această supoziție, iar fostul Mare maestru francmason, cel mai informat „frate” francmasonic, profesorul Dan Amedeo Lăzărescu, declară în aceeași carte: „*Apartenența lui Alexandru Ioan Cuza la ordinul masonic nu este exclusă, dar nici atestată documentar. În nici un caz nu putuse fi Venerabil Mare Maestru al Lojii „Steaua Dunării” (pe care o lichidase - n.a.) care funcționa se la București (Cuza era moldovean - n.a.) și care, de altfel, îl avusese ca Venerabil Mare Maestru până la data de 28 decembrie/ 9 ianuarie 1860 pe întemeietorul ei în anul 1856, francezul Auguste Carence”.*

Horia Nestorescu Bălcești, mai nostim, scrie în cartea sa *Ordinul Masonic Român*, pag. 280: „*O singură sursă (masonică) îl menționează ca făcând parte din francmasonerie: din nefericire aceasta se referă la o lojă inexistentă”.* Pentru a crea oarecare confuzie, la doi ani de la moartea sa, în 1875, la București s-a înființat Loja masonică Alexandru Ioan Cuza, care a primit lumina de la Marele Orient al Italiei. Asemenea confuzii nu surprind pe niemeni. Pentru ca francmasoneria să-și creeze o aură cât mai strălucitoare și mai ademenitoare, post-mortem, toți oamenii de valoare au fost francmasoni.

Mai târziu Ion C. Brătianu l-a căutat pe Vo-dă Cuza la Heidelberg ca să-i ceară iertare, iar pe patul de moarte a conjurat întreaga familie Brătianu să nu aibă nici o legătură cu masoneria. El fusese mason, iar mai târziu a repudiat-o și aceasta a încercat să-l ucidă pe stradă, însă divinitatea l-a protejat. Glonțul care l-a nimerit a fost amortizat de paltonul și blana groasă cu care era îmbrăcat făcându-i o rană superficială.

La 5 iunie 1873 la Heidelberg, având-o alături pe soția sa, Doamna Elena Cuza, cel mai iubit și cel mai respectat domnitor român din istorie, Alexandru Ioan Cuza și-a dat sfârșitul. Câțiva oameni de suflet l-au adus acasă și l-au înmormântat la Ruginoasa cu toate onorurile cuvenite, iar mai târziu rămășițele sale pământești au fost mutate la perla bisericilor românești din toate timpurile, în Biserica Trei Ierahi din Iași.

SFÂRȘIT

(Ieronim Hristea, *De la steaua lui David la steaua lui Rothschild*, Ed. Țara noastră, București, pp. 273-275).

¹ Acestea reprezintă file din adevărata istorie a românilor, alternativa la istoria falsificată, impusă de învingători, sau după cum spunea Traian Filip "Popoarele care au scapat arma din mână au fost nu numai decimate, ci și condamnate. Ele nu au fost învinse doar în război, sunt învinse și în timp de pace, silite să privească în pământ și să răspundă pentru faptele înaintașilor" (Nicolae Baciu, *Agonia României 1944-148*, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1990, pag. 363).

² Completarea din titlu și intertitlurile aparțin redacției.

³ Actul de la 2 mai l-a constituit hotărârea lui Alexandru Ioan Cuza de a dizolva Adunarea Obștească (Parlamentul) când a fost respinsă Legea agrară prezentată de guvernul condus de M. Kogălniceanu. Acest eveniment s-a numit *Lovitura de stat* de la 2 mai și a marcat politica autoritară a domnitorului.

Scrisoare a Sfântului Nectarie de Eghina, copil fiind, către Domnul Iisus

În simplitatea sa, într-o iarnă friguroasă a trimis o scrisoare adresată lui Iisus (deci nu către Moș Crăciun, a se reține -n.red.), în care scria: „**Dragul meu Hristos, nu am haine și pantofi. Trimite-mi-le Tu. Tu știi cât Te iubesc. Anastasie**” (acesta era numele de botez al sfântului). **Scrisoarea a ajuns în mâinile unui negustor vecin, care mișcat de ea, i-a trimis copilului bani pentru cele dorite, scriind și el: „Pentru Anastasie, de la Domnul Iisus”.**

Darurile lui Dumnezeu

Deseori oamenii se întrebă - ca și oarecând Sfântul Ierarh Nifon, episcopul Constanțianei Egiptului - „Ce mi-a dat mie Dumnezeu?”. Hai să vedem ce-i răspunde Dumnezeu episcopului: „Nifone, Nifone în seara aceasta M-ai întristat cu ceea ce ai zis în gândul tău, că adică mă rogi de atâtea vreme și nici un dat nu ți-am dat. Nu ești tu care mă rogi în toate zilele să nu te slăvesc pe pământ? Apoi ce dar să-ți dau ca să nu te slăvești de oameni? Darul limbilor, ori darul proorociei, ori darul tămăduirilor și celelalte? Dar tu nu le voiești, nici nu le ceri, ca să nu te slăvească oamenii pentru dânsle. Dar acela pe care îl ai, spune-Mi oare nu este dar?

Aerul pe care îl răsufli nu este dar? Cerul, pământul, marea și toate cele dintr-însele, nu vi le-am dat în dar? Ce Mi-ați dat voi oamenii pentru ele? Nimic. Și lucrul cel mai rău este că în loc de răsplătire voi M-ați scuipat, M-ați pălmuit, M-ați bătut cu bice și pe cruce M-ați pironit, cu oțet și cu fiere M-ați adăpat și câte rele nu Mi-ați făcut, pe care voi înșivă le știți. Dar Trupul și Sângele Meu pe Care vi le-am dat vouă, nu sunt un dar? Toate bunătățile pământului ce sunt? Păsările cerului și peștii mării și celelalte nu sunt daruri? Și că am murit și M-am îngropat pentru dragostea voastră, că v-am slobozit din iad și v-am așezat întru împărăția Mea, acesta nu este dar? Și cine altul v-a făcut unele ca acestea și atâtea bunătăți? Deci cum nici că nu ți-am dat nici un dar?”

(*Viețile Sfinților*, pe Decembrie, ziua a douăzeci și treia, pag. 459)

Banii

Mulțumirea pentru ceea ce are este, până la urmă, măsura credinței fiecăruia. Nici un om generos, care împarte ceea ce are cu ceilalți, care face bucurii cunoscuților sau necunoscuților nu sărăcește. Sărăcesc doar cei care adună pentru ei înșiși, care sunt obsedați de averea de pe pământ.

Omul care își dăce un scop în viață din a aduna averi și bani e un om slab, câștigat de diavol. În loc să păzească omul cuvântul lui Dumnezeu, care este o esență de viață, el păzește comorile calpe ale diavolului [și] astfel se pune în slujba acestuia.

Dramele lumii se stârnesc nu de la o luptă de idei ci de la o luptă pentru bani, pentru tot ce e material.

Omul cumpărat cu bani nu are valoare, își pierde valoarea și credința, rămâne ca o monedă calpă. Omul a devenit prea materialist, se supune prea mult tiraniei banului. Peste tot auzi că banul este totul, că banul este stăpânul lumii. Cine pune banul drept stăpân al lumii se bagă singur slugă la diavol.

Oamenii s-au obișnuit în societatea noastră că cinstea se cumpără, ca orice marfă. Ca și adevărul...

Societățile de acest tip, în care cinstea este disprețuită, sunt jalnice. Vina grea și povara grea revine și în acest caz intelectualilor.

Omul de azi pune prea mare bază pe fleacuri și amănunte, este asediat de o mulțime de lucruri false și nu știe să aleagă.

Părintele Iustin

